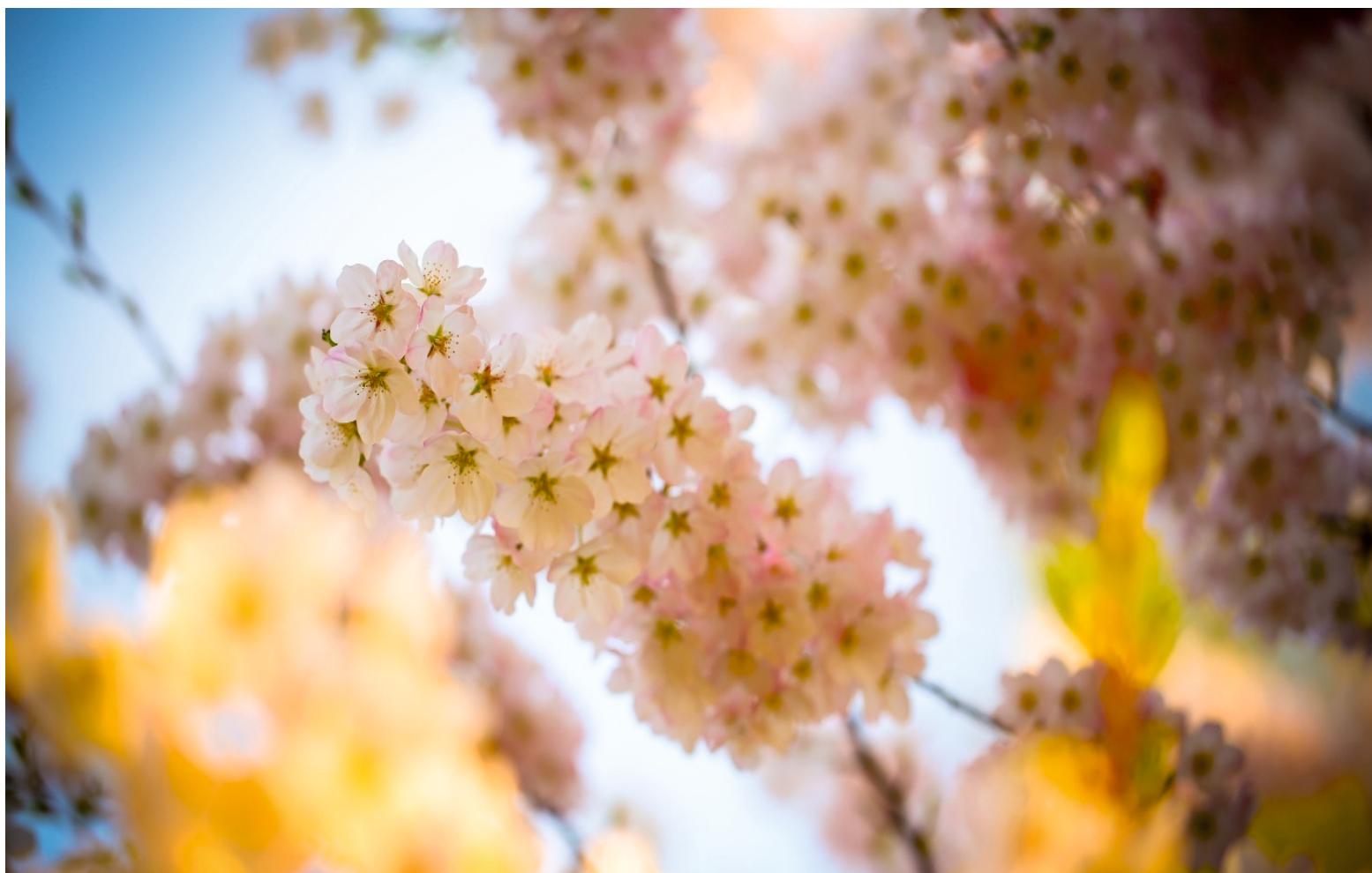

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отеца, освен чрез Мене

- 👉 **МИЛОСТТА НА ЦЕНТРАЛНО МЯСТО**
- 👉 **ИСТИНСКИЯТ ЖИВОТ ЗАПОЧВА...**
- 👉 **БОЖИЯТА УСМИВКА**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА И НА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG

Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Април / Май / Юни 2014 г., ISSN 1312-0409
Списанието се разпространява бесплатно

Досадния въпрос за сърцето	3
Стадиите в историята на Израел	4
Той е жив	7
Милостта на централно място	9
Какво представлява молитвата?	10
Вярата и нашето ежедневие	12
Истинският живот започва тук и днес	15
Един урок на тема изкушение	18
Божията усмивка	20

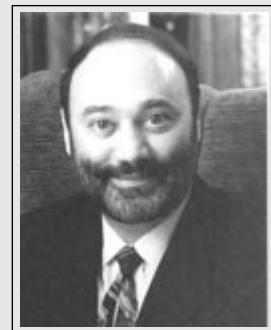
Псалом 92

Добро е да славословим Господя и да пеем хваление на Твоето име, Всевишни, Да възвестяваме на ранина милосърдието Ти и верността Ти всяка нощ, С десетострунен инструмент и с псалтир, с тържествена мелодия на арфа; Защото си ме развеселил, Господи, с деянията Си; Ще се радвам в делата на ръцете Ти.

Колко са велики Твоите дела, Господи! Твърде дълбоки са мислите Ти. Скотски човек не знае това, Нито го разбира безумен, че нечестивите изникват като тревата, И всички, които вършат беззаконие, цъфтят, Само за да се изтребят вечно. Но Ти, Господи, до века си на високо, Защото, ето, враговете Ти, Господи, Защото, ето, враговете Ти ще погинат; Ще се разпънат всички, които вършат беззаконие. Но моя рог Ти ще въздигнем като рог на дивия вол; Аз ще бъда помазан с прясно миро; и окото ми ще види повалянето на ония, които ме причакват;

Ушиите ми ще чуят за възмездietо на злодейците, които се дигат против мене. Праведният ще цъфти като палма, ще расте като кедър в Ливан; Насадени в дома Господен ще цъфтят в дворовете на нашия Бог. Ще бъдат плодоносни и в дълбока старост, ще бъдат сочни и зелени; За да възвестят, че е праведен Господ, Моята канара, у Когото няма неправда

Досадният Въпрос за сърцето

Йозеф Ткач

„Да, зная, че Бог не очаква от хората да спазват законите от Стария Завет“, каза един мъж. „Той гледа на сърцето“.

Да, това е вярно - Бог не очаква от никого да спазва законите на Стария Завет -, но щом гледа на сърцето, какво вижда тогава?

Нима безупречност - сърце, което не познава греха? Разбира се, че не е така. Когато Библията говори, че погледа на Бога е насочен към сърцето ни, то тя не изразява с това, че спасението по този начин е по-лесен, отколкото изпълнението на заповедите на стария завет с Бога, напротив, дори че го надхвърля.

Исус поясни това в проповедта на планината: „Чули сте, че е било казано на древните: ‘Не убивай’; ‘Кийто убие, ще бъде виновен пред съда.’ А пък Аз ви казвам, че всеки, кийто се гневи на брат си (без причина), ще бъде виновен пред съда... Но Аз ви казвам, че всеки, кийто гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си“ (Матей 5:21-22, 28).

Казано с други думи, дори мисълта, която противоречи на закона, е вече грех и човек става виновен пред съда. Докато сърцето Ви не е чисто, Вие вече имате проблем, защото Бог гледа именно на сърцето.

Достойни ли сте за вечна радост?

Представете си, че в деня на Съда Вие бъдете отведени пред съдията и той Ви пита къде да ви изпрати - при светиите или при грешниците?

Какво ще отговорите? „Аз съм с религиозно сърце“? Не вярвам. Още Павел каза: Всички съгрешиха и не им достига праведност, независимо от това дали погледа е насочен по-скоро към външното изльчване или към мислите и сърцето ни - всеки съгреши и има проблем.

Никога не можем да се молим за спасение въз основа на действията си, на положението си или сърцето си. Никой няма лични заслуги на основа място на съвършенство, където няма плач и сълзи; понеже никой от нас не е безгрешен. Всеки

от нас е разочарован Бога: всички ние сме съгрешили спрямо хората около нас - дълбоко в нас, ако не директно с думи и дела. Товарим вина върху себе си всеки ден.

А добрата вест се състои в това, че Иисус - метафорично - изчиства сърцето ни, обновява го и го прави ново. Тъжното в това е, че ние успяваме да натоварим новото си сърце с вина от мислите и нагласата си. Но сърцето ни е сърцето на Иисус Христос, което не може да е опетнено от греха. „И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Иисус“ (Римл. 8:1).

Дори сатана да ни упреква с греховността ни, това не ни засяга; понеже вината ни е платена предварително, а старото ни Аз, което е грешно, умря с Христа. Сега сме родени в Христа като нови създания. „И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето (всичко) стана ново!“ (2. Кор. 5:17).

Евангелието - добрата вест, която имаме в Иисус - не ни обещава здраве или благосъстояние Сега и Тук. Не се изявява и в благословен и щастлив живот, в който нищо не се обърква. Все още не е дошло времето, в което „няма да се чуе глас на плач и на ридание“ нито „смърт не ще има“ (Исаия 65:19, Откр. 21:4). Това страдание ни предстои, както се случи и на Иисус. Да, понякога вярващите християни преживяват въз основа на вярата си в Христа бедност, болести или преждевременна смърт.

Разбира се, вярата в Него е придружена от благословения - от чудеса на изцеления, благословение с финанси и по-добри връзки. Тъй като не всеки вярващ може да ги опита, те не са същността на носеното от Иисуса послание, колкото и да са важни за нас. Същността на благата вест не е и властното господство на Иисус, което да кара всеки да се покорява на заповедите му, и което Той ще упражнява при второто Си идване на земята. Още юдейте вярваха в това, но посланието на Иисус беше различно.

Добри и лоши вести

Иисус донесе както добра, така и лоша вест. Добрата ни обещава, че небесния баща ще въ-

веде ред на земята. Ще цари вечна радост и общение с Бога. Лошата новина ни кара да разберем, че колкото и добри дела да извършим на този свят това няма да ни изравни пътя тук - това е досадния въпрос на сърцето.

Добрата вест ни благовества по-скоро, че вечния живот е подарък. Не можем да го спечелим, той ни се подарява чрез делото на Христа, благодарение на смъртта, възкресението и възнесението му на небето. В проповедта на планината Исус казва: „*Блажени милостивите, защото на тях ще се покаже милост.*“ (Матей 5:7). Не си спечелвайте спасението като показвате милост спрямо хората около вас, по-скоро самите Вие се нуждаете от милост и я получавате даром.

Поради това е по-лесно грешник да влезе в Божието царство, отколкото един спазващ закона религиозен водач. Вечната радост не се основава на мъже и жени, които смятат, че със собствени сили те могат да бъдат достатъчно силни в морално отношение. По-скоро са точно онези, които осъзнават, че се нуждаят от милост, които приемат съзнателно и доброволно милостта на Бога.

Великолепно е, когато спазващите закона, безупречни хора осъзнават, че се нуждаят от Христ-

tos. Но понякога те не си го признават, защото вярват че могат да се справят добре със собствени усилия. Но добре, не е достатъчно добре. Когато дойде денят на вечния съд, изказването ни: „*Аз се справих добре*“, няма да е достатъчно.

Нямаме извинение - но имаме Спасител. Когато бъдем съдени, единствената убедителна обосновка за снемането на вината ни е упованието ни в милостта и благодатта на Иисус Христос. С онова, което поднесем като наша надежда за спасение, ние никога не можем да се опрем на себе си или сърцето си. Винаги трябва да се основава на доверието ни в Иисуса Христа. Жivotът ни е скрит в Христа (Кол. 3:3), така че когато Бог погледне към нас, Той да види правдата на Христа (1. Кор. 1:30).

Добро е, че неправдата ще бъде отстранена, злото заличено и ще има вечност в съвършенство. Но това послание ще ми е от полза само тогава, когато се вслушам, в Евангелието, в добрата вест, което ми открива как мога да взема участие в онзи прекрасен свят.

Иисус има добра вест за хора, които имат проблем със сърцето си. Той ни посреща с милост, а с това и всичко, от което се нуждаем за спасението си, за да живеем с Него във вечността.

Стадиите в историята Израил

ОТ СЪДИИ ДО 3. ЦАРЕ 12

По времето на Иисус Навиев Израил не успя напълно да завладее земята Ханаан. Също така не успяха да победят веднага след смъртта на Иисус Навиев езическите народи, които обитаваха „обещаната земя“.

По-скоро се изпътваше търпението на народа в продължение на няколко стотин години, докато най-после успяха. Хананците се оказаха доста костелив орех за тях, който Бог използваше, за да накаже постоянните прегрешения на Израил срещу завета им с Него.

Можем да разделим вълнуващата история на децата на Авраам, започвайки от смъртта на Иисус Навиев до времето, което е описано в 3. Царе 12 глава, като я разделим на четири основни момента, които желая да разгледам в хронологичен вид.

ВРЕМЕТО НА СЪДИИТЕ

Според историческите източници, това е период от 180 до 400 години, който можем да определим като мирен. Библейското представяне потвърждава това, казвайки: „В онези дни... всеки правеше каквото му се виждаше угодно“ (Съдии 21:25). Беше време, в което харизматични личности биваха призовавани от Бога, с оглед на „бегата в страната“ да заемат ръководни позиции. Тези ръководители бяха поставени на постове като съди. Старозаветното понятие „съдия“ (евр. *Shophetim*) няма същото значение, което има думата сега. Лауренс О. Ричардс пояснява в тази насока: „Културата ни предвижда разделение на задачите на управлението, и разпределението им се следи строго. По времето на Стария завет нямаше подобно разделение на различните нива на отговорностите.“ Под съдии тряб-

ва да си представим представителите на войската и на правителството, на които Бог беше възложил да освободят Израел, който по тогавашното време имаше по-скоро племенен строй, от нашествениците и потисниците им. Тези харизматични водачи, срещу които за известно време беше и една жена Девора, имаха както изпълнителна, така и законодателна и съдебна власт. До известна степен имаха същите правомощия както по-късно царете на Израил, като изключим това, че сферата им на влияние беше ограничена, а постовете им не можеха да се онаследяват.

Този стадий, в който Израил се разви до нация, показва, че мирът и успехът на народа зависят от покорството им спрямо завета им с Бога. В книгата Съдии 2 глава се сблъскваме с една повтарящ се, основаваща се на четири основи модел, който се проявява в цялата книга и характеризира разказа: грях, робство, молба и спасение.

Трябва да разгледаме и добрите ръководни качества. Винаги, когато Бог призоваваше някой съдия да избави чадата на Израел от голяма беда, Той избираще за тяхен военен или политически водач личност, която да им посочи пътя и желаната от тях свобода. След смъртта на този регионален водач, страната отново започваше да престъпва склонения с Бога завет. Последствието от това беше необуздана анархия и безгранични безпорядък. Първият от тези харизматични водачи беше Готониил, племенника на Халев (Съдии 3:9, 1:13). Последният, издигнат и одобрен от Бога съдия беше Самуил.

ТЕОКРАТИЯ / МОНАРХИЯ

Що се отнася до хората, това старозаветно време се бележи от силната и в определен смисъл загадъчна личност на Самуил и Саул, последният от които е една много противоречива и биеща на очи библейска личност. Културните кръгове от тази епоха на развитието на Израил наподобяват описаните в книгата Съдии. Филистимците продължаваха да са реална заплаха, а чистотата на вярата на дванадесетте племена беше съмнителна. Изведенят в първа глава от 1. Царе доклад покрива, както после и 2. Царе (1010 - 970 г. пр. Хр.), около четиридесет годишна история (1050 - 970 г. пр. Хр.). В качеството си на последен от истинските съдии Самуил беше до известна степен и първия пророк (1. Царе 3:19-20). Заедно със започващата с излизането от Египет историческа епоха Израел представляващо всъщност теократия. С други думи, Бог беше висш Господар, Цар т.е. Владетел. Но това не променяше нищо във факта, че властта беше в

ръцете на хората, както установява „Нов международен речник на Библията“ (*New International Dictionary of the Bible*):

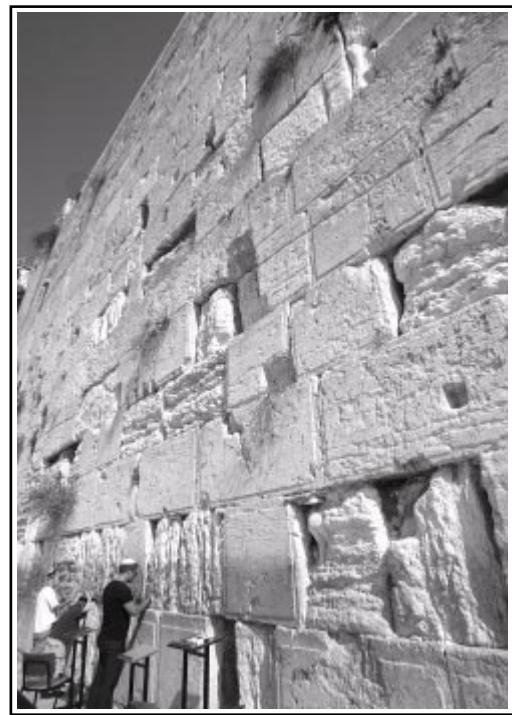
„От човешка гледна точка властта беше предимно в ръцете на свещениците, които действаха според постановените от Бога закони, които обхващаха управлението на държавата - законодателната, изпълнителната и съдебната власт. Подобно правителство беше възможно понеже Бог се откриваше на народа по едн освен начин.“

Когато Самуил оства „постави синовете си съдии над Израил“ (1. Царе 8:1). Те бяха корумпирани и Йоил и Авия се оказаха абсолютно неспособни да съдят справедливо. Това състояние доведе до сериозна криза в управлението. Стареите на Израил се събраха, за да се съветват и изискаха от Самуил да назначи цар от път и кръв. Въщност, те отхвърлиха Бога като тяхен владетел (1. Царе 8:7). Прехода от теократия към монархия беше осъществен с това. Монархиата продължи около 400 години (1020 - 587 г. пр. Хр.). Бог показа нагледно какви проблеми щяха да имат управите, ръководени от хора, но въпреки това народа отстояваше твърдо искането си за нов вид управа.

В Историческия Атлас на Библията четем: „По настояване на народа последният съдия Самуил, по служение свещеник и защитник на начинаещото пророческо движение, стана не по своя воля предшественик на новата форма на управление. Тя се считаше за необходима в подражаване на другите народи.“

Изискването на цар с човешки произход онагледява силата на влиянието на заобиколящите Израил езическите култури,

този път на политическо с трукуто и уро ниво - последваща форма на смесица от различни и т е култури. Тази поли-

тическа крачка не се одобряваше от всички, имаше гласове на съмнение и отхвърляне. Но въпреки това, на Самуил беше поверена задачата, като упълномощен от Бога да изглади пътя към монархията, и така Саул, син на Кис, стана първия цар на Израил от път и кръв.

ОБЕДИНЕНОТО ЦАРСТВО

И с това започна „златната ера на Израил“. След един кратък период на гражданска война, през което Давид стана водач на дванадесетте племена, нацията напредваше все повече във власт и признание, които бяха утвърдени още повече по времето на управлението на четвъртия син и наследник на Давид - Соломон.

През управлението на Давид, Израил се превърна в сила, която останалите вече не можеха да подценяват. През това време се случи нещо особено значимо за юдейската история, основаването на Ерусалим като столица на обединеното царство. Преди превземането му, старият град беше бастион. При Давид градът се събуди като националната гордост, която доведе до силно чувство на идентичност.

Но желая да погледнем за момент на Давид ка-

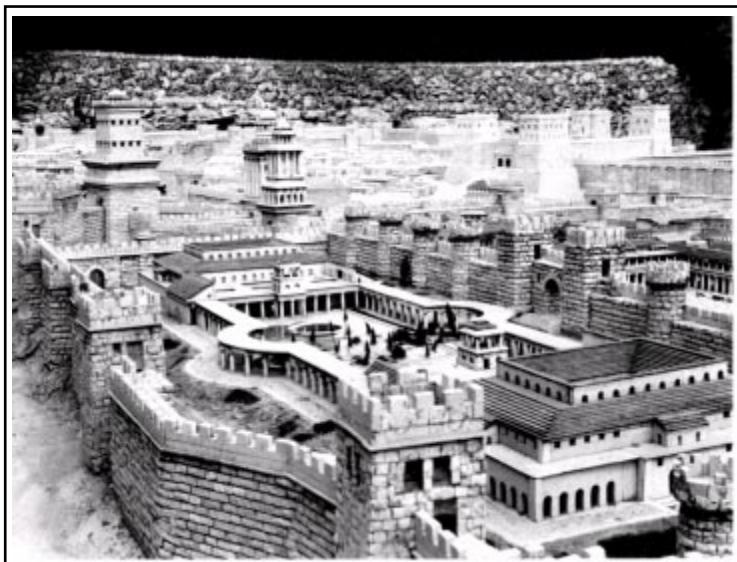
враговете на Израил - моавци, филистимци, амонци, еdomци и амаликайци - бяха сразени. С това Давид успя да подсигури териториите, спечелени от Иисус Навиев и да сплоти Израил.

На политическата сцена се склучваха съюзи с други нации. На националното благосъстояние се гледаше като на тясно свързано със спазването на сключения с Бога завет. Плановете за построяването на храма в Ерусалим отново бяха на Давид и бяха завършени от сина му Соломон.

РАЗДЕЛЕНОТО ЦАРСТВО

Когато Соломон се възкачи на трона, с това събитие се свързваха огромни очаквания. Докато Давид укрепваше властта и силата на Израил, Соломон изгради и организира така необходимата за успешното ръководство система за управление на царството. Търговията процъфтяваше, а страната се разви до значима икономическа сила (3. Царе 10:23-29). Мъдростта, която Бог дари на Соломон стана легендарна (3. Царе 3:3-15). Но по-нататъшното му управление беше помрачено от самодоволството му, с позволението му за поклонението на чужди богове в границите на Израил. Това нарушащо завета с Бога поведение донесе съществени последици - и отново се намеси Бог в развоя на събитията и упражни Божественото си право да накаже непокорството. След смъртта на Соломон се стигна до политическо разделение на Израил на две независими царства, Южно царство (Юда) и Северно царство (Израил). Към това последва възкачването на Ровоам на трона и откъса му да се договаря с Ероюам, слуга на Соломон, който беше изпратен при царя да разреши някои прекалено високи данъци и за плячкосване, на които Ровоам реагира непреклонно. Неотстъпващият цар заплати висока цена за търдото отстояване на позициите си.

Като цяло историята на Израил по време на съдиите до описаната в 3. Царе 12 епоха беше доста бурна. Записките в Библията доказват, че покорството спрямо Бога и националното благосъстояние бяха тясно свързани чрез спазването на сключения от Мойсей на пънината Синай завет с Бога. По времето на управление на Давид и Соломон, Израил успя да се утвърди като мощна и независима нация и да направи крачката от едно теократично племенно общество по времето на съдиите до силно развита държава. След смъртта на Соломон старозаветния Израил не успя вече да преживее такъв разкош както през „златната епоха“. □

то личност. Очевидно, превърналият се „овчар в цар“ поддържаше една много тясна връзка с Бога. Като победител на Голият той се превърна в национален герой (1. Царе 17). Но, както великите личности преди него, и Давид не беше съвършен. Той убиваше и се провини в прелюбодеяство. Но в негова полза можем да споменем, че той беше мъж, който изпитва и показва дълбоко разкаяние и през целият си живот търсеще близостта на Бога. В крайна сметка „сърцето му беше на правилното място“. По време на управлението му

ТОЙ Е ЖИВ

Майк Феацел

Понякога е странно, че вярваме в неща, които са без смисъл и без доказателства.

На мода днес е т.н. теория на съзаклятниците. Булевардната преса трупа милиони благодарение на наивните си читатели и то благодарение на постоянните сензации, с които ги заливат. Може би и вие сте срещали заглавия, като: „Елвис Пресли е жив!“; „Джон Кенеди е грабнат от извънземни!“; Хитлер живее в Аржентина!; Миньори откриват пещера водеща към ада!; Родено е бебе полу-човек - полуалигатор!; Краят на света ще е през 2005 год!“

Има неща в живота ни, които ние приемаме като нещо съвсем обикновено, като например, че земята е кръгла, а не плоска и че тя се върти около слънцето, а не обратно. Едрата шарка се причинява от вирус. Александър Гraham Bel e откривателят на телефона.

Абрахам Линкълн написа прочутата си реч произнесена в Гетисбург върху обратната страна на един плик за писмо.

Повечето от нас не вярват на тези неща, понеже си имат собствени доказателства и източници. Ние ползваме телефона, а кой го е измислил няма значение. Отиваме при лекаря, когато сме болни, но за нас няма значение кой е измислил ваксината. Можем да преживеем един чудесен залез без да можем да си представим с каква

динамика на отделните планети е свързан той.

Живеем в свят от факти, в повечето случаи обаче тези факти не са свързани с начина ни на живот.

Възкресението на Иисус Христос обаче е нещо съвсем различно, като че ли този факт е едно изпитание за човешката история, но той променя всичко.

Щом Иисус е възкръснал от мъртвите, Той е нещо много по-различно от историята ни - Той е Син Божий.

Щом това е така, тогава всичко онова, което Той назва трябва да се приема сериозно.

Възкресението на Христа е центъра на християнската вяра.

Ние вярваме в Иисуса, защото Той не остана в гроба. Той каза на учениците си, че ще остане три дни в гроба и че ще възкръсне - и това стана!

Възкресението потвърди казаното от Него! В действителност Той е Син на Бога. По един решителен начин възкресението Му доказва изкуплението на греховете ни.

Онова, което е характерно за всички християни е факта, че всички те празнуват възкресението на Христа.

Празнуването се осъществява по най-различен начин и е започнало от онази неделя, когато християните са намерили празния гроб.

В нощта преди да бъде преда-

ден, осъден и разпнат, Иисус заедно с учениците си отпразнува последната Господна трапеза. Когато благослови хляба, Той им каза: „И взе хляб, и, като благодари, разчуши го, даде им, и рече: Това е Моето тяло, което за вас се дава; това правете за Мое възпоминание.“

(Лука 22:19)

Когато благослови виното, Той стана и каза: „Взе и чашата, и, като благодари, даде им, и рече: Пийте от нея всички! Защото това е Моята кръв на [новия] завет, която се пролива за прощаване на греховете.“

(Матей 26:27-28)

Иисус умря за теб и за мен. На третия ден Той повали властта на греха и смъртта. Нашата най-голяма надежда е в Него.

На тази последна Господна трапеза преди смъртта Си, Той преживя единство с Бога и благодарност „Eucharistie“, за които апостол Павел пише в 1 Коринтяни 10:16: „Чашата, която биде благословена, и която ние благославяме, не е ли това да имаме общение в Христовата кръв? Хлябът, който пречупваме, не е ли да имаме общение в Христовото тяло?“

Когато ядем от хляба и пием от виното се случва нещо чудесно, нещо неописуемо. Преживяваме едно единство с Бога чрез Христа и с вярващите.

Чрез заповедта да ядем от Неговото тяло и да пием от

Неговата кръв, ние не само си спомняме онова, което Господ е сторил за нас, а ние сме обединени чрез вярата и преживяваме Божията близост по един невероятен начин.

Освободени от робство

Ние знаем какво значи да сме роби на греха. Познаваме невидимите вериги на греха обвързвачи ни чрез унищожаващите ни привички и пороци.

Ние познаваме гордостта и личните препради на защитата на нашето лично Аз, връзките на завистта, алчността и желанията.

Познаваме самотата, изолацията и страха, както и краят на всичко - раздялата и смъртта.

Бог, който ни обича също познава всичко това.

Тази е причината поради която Той даде Своят Единороден Син у Когото не се намери грях.

Божията любов е причината, поради която Той се смили над нас и поради която Иисус понесе нашите грехове, беше умъртвен от бруталните ръце на грешниците. Смъртта на Иисуса не означава край. Той възкръсна, чрез Него и ние сме възкресени за един нов живот - вечен живот.

Често си представяме вечния живот като нещо, което Иисус желае да ни даде за във бъдеще. Факт е обаче, че Иисус потвърждава за ония, които вярват в Него, които ядат Неговото тяло и пият Неговата кръв - вече са влезнали във вечния живот: „Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреся в последния ден“ (Йоан 6:54).

До бъдеш възкресен в деня на Страшния съд е обещание за притежание на вечния живот. Може би е необходимо да ограничаваме концепцията за вечен живот, понеже сме смъртни. Вечен живот и безсмъртие обаче са две различни понятия. Безсмъртието касае

нашето физическо тяло, което при възкресението ще се превърне в безсмъртно.

Вечният живот може да се разбере по-лесно, ако се използват думите цитирани от Йоан на гръцки *aionios* - живот в бъдещето летоброене.

След като сме повярвали, ние сме преминали от смърт към живот. Ние сме встъпили в новия живот и животът от бъдещето летоброене.

Този живот, който е живот на радост, на Божествена любов изпълнена със саможертва ще владее по цялата вселена. Този живот започва във всеки вярващ.

Защото Той живее

Иисус каза: „Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение, и вярва в Този, Който Мене е пратил, има вечен живот, и няма да дойде на съд, но е преминал от смъртта в живота“ (Йоан 5:24)

Няма значение колко далеко сме били от Бога, колко отвратителен е бил грехът ни. Ако вярваме, че Иисус ни изкупва от греха - Бог Отец ще ни прости и ще ни приеме за новия живот в Своето вечно царство.

Имаме потвърждение от Най-висшата инстанция, че Господ няма да ни съди в часът на Страшния съд. Сам Христос свидетелства, че вярващият е

в безопасност, че пропаст разделя животът и смъртта и понеже Той живее и ние ще живеем.

Божието царство е вече започнало в живота на онези, които вярват. Понякога оставаме кръста да падне или ние го захвърляме, Христос обаче ни помага да Го следваме.

Факт е, че принадлежим към Него и че в животът ни е започнало едно добро дело, което ще ни усъвършенства до Денят на Иисуса Христа.

Ядрото на нашата вяра

Нашата християнска вяра и надежда се базират върху смъртта и възкресението на Божият Син - Иисуса Христа. Това е основната истина, в която вярваме и на която уповаваме. Понеже Той живее и ние ще живеем. Това е време за нови задължения и отдаваност. Това е време на благодарност, радост относно несметното богатство на Божията милост! Той умря за теб и за мен!

На третият ден разруши оковите на грехът и смъртта.

Чрез Него ние се изцерихме и то още щом стъпихме по пътеката към кръста. Това е нашата най-велика надежда, която някой може да си представи.

Слава на Бога! Той е жив!

МИЛОСТТА НА ЦЕНТРАЛНО МЯСТО

На брега на Генисаретското езеро се събраха около 10 000 мъже, жени и деца. Иисус се смили над тези безпътни и гладни хора.

Подобно на безстопанствени животни, множеството не знаеше накъде да се обърне. Поради това Иисус взема пет хляба и две риби, умножава ги по чуден начин и дава на всички да ядат, докато всички се наситят. „...за да показва ... изобилните богатства на своята благодат чрез добрината си към нас в Христос Иисус“ (Ефес. 2:7). Иисус открива състраданието Си към хилядите хора поради невероятната си милост.

***** С Вечното Си присъствие Господ удостоява всички вярващи и освен това е обещал никога да не ги изоставя.*****

Божията милост се засвидетелства във великолушното и незаслужено оказано към нас благоволение, което Той беше доброволно готов да покаже към цялото творение. В най-широк смисъл Божията милост се открива във всеку акт на Неговото самооткровение. Към тези актове се причисляват:

Творението

Творението или природата много често се обозначават като „Втората Божия книга“. Небето и земята разкриват същността на Бога. Никой не може да се лиши от слънцето и дъжда. Мъжете по своята същност изпитват влечението към жените, и достойно за благодарност е, че и противоположното е факт. Двета пола са създадени по Божие подобие. И различията между тях свидетелстват за склонността на Твореца към ‘разлики’. Задачата на човека е да се грижи за животинския свят. „Защото творението очаква със силен конкремт откриването на Божиите синове.“ (Римл. 8:19). Бог се е изявил вече в творението. Той се проявява и по многообразен начин

в живота на вярващите, които от своя страна ще бъдат съвършено открыти при второто изване на Христа.

Давид Шеридан

Въплъщението

Бог Син беше заснет от Святия Дух и роден от девицата Мария. Напълно Бог и напълно човек, Иисус обединяваше двете естества в Себе Си. Дойде в плът подари нашето спасение. „А Демето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него.“ (Лука 2:40). Бог изяви милостта Си, изпращайки Сина Си на земята, за да бъде роден във Витлеем.

Кръста

Като пророчески Спасител на човека Иисус умря на кръста за нашите грехове. „И Той, носячи кръста си, излезе на мястото, наречено Лобно, което на еврейски се назива Голгота; където Го разпнаха...“ (Йоан 19:17). След като проля кръвта си за нас, Той до края на живот Си остана пълен с милост към нас. Никой от нас не е заслужил тази милост. Готовността му да страда вместо нас произхождаше от любовта на Бога. Тази милост винаги ще Ви води към мястото на кръста.

*******Творението или природата понякога се определя като „втората книга“ на Бога. Небето и земята откриват същността на Бога. Никой не може да предотврати слънцето и дъжда.*******

Свято Писание

Свято Писание ни предава по достоверен начин Божиите думи. Цялата Библия е белязана от Божията милост. Нейните 66 книги свидетелстват за посланието на милост на Евангелието. Последната книга започва с думите: „От-

кровението на Исус Христос, което Му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което трябва да стане скоро” (Омкр. 1:1). Този апокалипсис е изпълнено с милост допълнително откриване, съответно, откровение на естеството на Бога.

Тайната

Дори една тайна да е била разкрита, тя може да остане тайна. За онези, които все още не са чули за Него, Той остава неразбираем. Божията милост е открита на църквата: „...тайната, коя-

то е била скрита от векове и от поколения, а сега беше открита на Неговите светии“ (Колосиани 1:26). Тайната е Христос, Който живее в онези, които Го следват и се водят от Светия Дух. Това е един начин, по който днес милостта се открива на невярващите.

Бог постоянно търси достъпа до сърцата на хората. Твореца се е открыл на творението Си. А сам Исус Христос се открива като Спасител и Господ. Божията невероятна милост се изявява във всеку акт на самооткровение. □

Какво представлява молитвата?

Някои хора казват, че молитвата е разговор с Бога. Други - че това е да бъдем в присъствието на Му.

За да бъде определена молитвата са били използвани думи, като: общение, диалог, служение, поклонение, ходатайство, хваление и др. Всички те са правилни.

„Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.“
(Откр. 3:20).

Думата „обитавам“ е важна при определяне същността на молитвата. Ние сме в Божието присъствие понеже Той е в нашето, при което се получава поток от любов и общение помежду ни. Когато се молим, ние общуваме с Бога.

Молитвата може да бъде разбрана в две насоки:

- духовно израстване и
- служение.

„Затова нека пристъпваме с

дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своеевременно.“ (Ереи 4:16)

Чрез молитвата получаваме повече, отколкото можем да си представим. Бог ни изпълва с любов към всичките хора, към враговете ни, дава ни мъдрост в живота, а също радост и мир, които произхождат само от Него.

Духовният растеж в молитва не се свежда само в това да получаваме от Бога, тъй като изисква и ние да му даваме в молитва.

„Той в дните на пътта Си със силен вик и със сълзи принесе молитви и молби на Този, Който можеше да Го избави от смърт, и като беше чут заради благоговението Си“ (Ереи 5:7)

Докато живя на земята, Христос поддържаше постоянна връзка с Бога. От молитвите на Исус ние се учим какво можем да дадем на Бога в нашите мо-

литви. Това ни води към духовно израстване.

Да даваме на Бога:
ХВАЛЕНИЕ - и ще пораснем в любов към Него.

ПОДЧИНЕНИЕ - ще пораснем в доверие към Него.

ПОКАЯНИЕ - ще пораснем в покорство към Него.

Можем да израснем чрез молитвата като показваме любов към Бога, доверяваме му се за всичко в живота ни и се покоряваме на Неговото ръководство.

МОЛИТВА И СЛУЖЕНИЕ

Това е да позволим на Бога да работи чрез нас. Бог и днес може да направи също толкова много, колкото е правил отговаряйки на молитвите на последователите си от библейските времена. Молитвата е път, по който Бог е решил да действа. Молитвата е създадена от Бога и започва с Бога, център

ра на молитвата е Бог.

Молитвата в служение не е път към успеха. Тя е зависима от действията ни и е служение пред Бога. Прогласяване на човешките надежди. Тя е очакване на Божиите отговори.

„Пожелавате, но нямаете; убивате и завиждате, но не можете да получите; карате се и се биете, но нямаете, защото не просите.“ (Яков 4:2)

Без молитва няма служение.

Няма ограничение за служението ни, когато се молим. „Изповядвайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния.“ (Яков 5:16)

Молитвата е духовно взаимоотношение между Бог и човека, което изисква чисто сърце и което жъне радост и мир.

Библейското схващане за молитвата е записано в Йоан 9:31: „Знаем, че Бог не слуша грешници; а ако някой се бои от Бога и върши Божията воля, него слуша.“

Необходимо е да имаме страх от Бога, а също и увере-

ността, че сме покорни спрямо това, което ни е открил.

„И увереността, която имаме спрямо Него е това, че, ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша.“ (1. Йоан 5:14)

Молитвите ни трябва да са преведени в съответствие с Божията воля, с Неговия план и цел в живота ни.

„Винаги се радвайте в Господа! Пак ще кажа: „Радвайте се!“ Нека вашата кротост да бъде позната на всички човечи. Господ е близо. Не се беспокойте за нищо; но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение“ (Филипяни 4:4-6)

Молитвите ни трябва да са от сърце

В Йов 12 гл. ни се разкрива колко искрен е бил Йов в чувствата си към Бога. Необходимо е да се обръщаме към Бога като към свой Баща - честно и открыто. Ако My се доверим, Той е верен: „...радвайте се в надеждата; бъдете твърди в

скръбта; постоянно стойте в молитвата.“ (Римл. 12:12)

„Ще слушам какво ще говори Господ Бог; защото ще говори мир на людете Си и на светиите Си; но нека се не връщат пак в безумие. Наистина Неговото спасение е близо при ония, които My се боят“ (Пс. 85:8)

Молитвата не е монолог. Необходимо е да се вслушваме в онова, което Бог ни говори. Докато Давид се молеше, той отеляше внимание да слуша онова, което Бог My говори.

„Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря.“ (Йоан 7:17)

Необходимо е да сме готови да чуваме Неговата воля, а не своето желание. Бог говори само на онзи, който Го слуша. „Вложете в ушите си тези думи, защото Човешкият Син ще бъде предаден в човешки ръце. Но те не разбраха тази дума; тя бе скрита от тях, за да не я разберат.“ (Лука 9:44-45)

Ключове към успешен молитвен живот

В началните минути на молитвата дяволът ще се опита да ни попречи да влезем в общение с Бога. Нека в молитва да даваме най-доброто. Настойчивост - молитвата трябва да бъде настойчива и ежедневна практика с приоритет. Бог разбира езика ни. Използване на Божието Слово: Ако ни е трудно да се изразяваме в молитва можем да използваме Словото. Молитвата е част от християнския живот и има за цел да прославя Бога. Тя е нещо повече от удовлетворяване на конкретна нужда. Библията ни учи да се молим в името на Иисус. Така ние потвърждаваме единението си с Христос.

ВЯРАТА и на

Найл Еарле

Бог ни е дал вярата, за да имаме особено взаимоотношение с Него. Вярата не е средство за удовлетворяване на нашите ежедневни нужди. Тя е пътят, чрез който ние имаме ежедневна връзка с Бога. Понякога вярата се разглежда като „моментно събитие“. Някои хора са на мнение, че от вяра се нуждаят само болни хора и че вярата е едно разчитане на Бога за лична полза. Бог ни е дал вярата, за да бъде тя път за ежедневни взаимоотношения с Него. Животът ни на вяра е ежедневно ходене с Христа. Вярата не се ползва при важни решения и събития. Вярата трябва да бъде действена всеки ден независимо от обстоятелствата. Тя се упражнява всяка сутрин и вечер.

Заблудите относно вярата

1. Християнската вяра е сляпа вяра.

Абсолютно безпочвено е твърдението, че християнската вяра е „слипа“ вяра.

Християнската вяра е истинска, разумна и основана на доказателства, които Бог е разкрил на

човека: „Тогава Исус каза на повярвалите в Него юдеи: Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици; и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Йоан.8:31-32)

Вярата е akt на человека като цяло и сумата „сърце“ в Библията означава цялата разумна и индивидуална същност на человека. Вярата не се отнася само до неговите емоции и инстинкти. Спасението е за человека като цяло и вярата е действие като цяло.

„А Исус извърши пред учениците още много други знамения, които не са вписани в тая книга. А тия са написани за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и, като вярвате, да имате живот в Неговото име“. (Йоан 20:30-31)

Вярата се основава на доказателства - след като Исус възкръсна. Той се яви на учениците си. Даде им истински доказателства за своята личност, показва раните от пирони по ръцете Си, помогна им да повярват. Християните вярват, защото Бог им Се е доказал, така християнската вяра се основава на доказателство, което Бог дава.

2. Да имаш вяра в своята вяра

Много християни до толкова се увлечат в ролята и силата на вярата, че започват да вярват в способността на своята вяра повече отколкото в способността на Бога. Съществува изкушението да вложиш упованието си в своята вяра, а не в Бога. Това схващане показва липса на разбиране на вярата.

Истини относно вярата

Вярата сама по себе си няма стойност - човек може да има всичката вяра на света, че неговите родители ще го спасят от грях, но такава вяра няма стойност. Това, което дава на вярата стойност

шето

ЕЖЕДНЕВИЕ

е обектът на доверие. Обектът на нашата вяра е Бог. Ако Бог, Който е Всемогъщ, Всезнаещ, Всеслюбящ е обектът на нашата вяра, тогава вярата ни придобива огромна стойност.

Вярата не е изцелителят - Бог е Изцелителят!

Вярата не е спасителят - Бог е Спасителят!

Макар, че вярата е пътят, по който Той ни изцелява и спасява, важно е да помним, че Бог е източникът на изцелението и спасението.

Ежедневно посвещение

За да разберем ежедневния живот на посвещение, трябва да осъзнаем, че единствено чрез Божията благодат, а не чрез никакво човешко постижение ние можем да имаме взаимоотношение с Бога.

„Зашпото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да се не похвали никой.“ (Еф. 2:8-9)

На основание на тези стихове за посветеността на христианина изпъква една истина, а тя е следната:

Любовта на идва от посвещение, посвещение-то идва от любов!

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди.“ (Йоан 14:15)

„Съразнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и прегаде Себе Си за мене.“ (Гал. 2:20)

Какво Всъщност е Вярата?

Вярата е дейност на сърцето, ума и волята, чрез които с убеденост приемаме Бога и живеем според Неговото Слово гори да нямаме видими доказателства.

„Без да отслабне във вяра, той вземаше пред вид, че тялото му е вече замъртвяло, като бе на около сто години, вземаше пред вид и мъртвостта на Сарината утроба, - обаче, относно Бо-

жието обещание не се усъмни чрез неверие, но се закрепи във вяра, и даде Богу слава,

уверен, че това, което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни.“ (Римл. 4:18-21)

В това послание до християните в Рим, апостол Павел използва като пример, той обсъжда и някои характеристики на вярата на Авраам. Ако ги знаем ще можем по-добре да разберем какво се разбира под „живот на вяра“.

Елементи на Вярата

Знание

За да имаме доверие в дадена личност трябва да я познаваме и да сме убедени, че на нея може да се разчита. Ако някой непознат на улицата ни доближи и поиска назаем пари, вероятно няма да му ги дадем просто така, тъй като не го познаваме и нямаме представа доколко той заслужава доверие. Обаче, ако за това ни помогли близък приятел (който преди това е вземал назаем и си е връщал заема) вероятно ще му дадем, тъй като го познаваме и можем да разчитаме на думите му.

Авраам е бил напълно уверен, че това което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни.

Знанието е ключов елемент във вярата. Ако познаваме Бога, резултатите ще бъдат по-голямо и сигурно доверие в Него. Тези, които не познават Бога (Неговата воля, Неговата милост волята за живота им), трудно ще се доверяват истински.

Покорство

Като деца, на моменти много добре сме осъзнавали волята на родителите си и техните желания за нас. В сърцето си сме знаели, че те ни мислят само доброто и ни карат да вършим само полезни неща. Макар, че сме знаели достатъчно, за да им се доверим, това знание е било безполезно до тогава, докато сме започвали да се покоряваме на напътствията им.

Много християни разбират волята на Бога и все пак поставят бариери в ежедневния си живот на вяра. Това става, защото тяхното разбиране на волята му не е последвано от непокорство към Него.

Авраам без съмнение бе съвършен изпълнител на Божиите заповеди и се покори на Божието Слово и неговото ежедневно ходене с вяра прие още по-широки измерение. Авраам е известен с покорството си към Бога, взе семейството си и тръгна към Ханаан.

Важно е да се отбележи, че при пътуването на Авраам Бог не му разкри всички подробности за това, което щеше да стане с него. Без съмнение у Авраам се породиха много въпроси, на които нямаше отговор; въпреки това той тръгна с вяра и се покори на онова, което Бог му беше открил.

Понякога преди да предприемем първата стъпка, ние изискваме от Бога пълно обяснение. Но Той очаква да му се доверим. Дори не всички подробности да са ни ясни, ще трябва да се покоряваме на насоките, които Бог ни е разкрил. Трябва да се научим да му се доверяваме, даже, когато си задаваме въпроси.

Покорството е ключов елемент на вярата. Божията воля в живота ни. Но това не означава, че Бог трябва да върши всичката работа. Ежедневният живот на вяра е действен и изисква отговорност от страна на християнина. Вярващият е призван към лично покорство при изпълнението на Божиите заповеди.

Надежда

Познаването на Божията воля и покорството, което произтича от това трябва да бъдат основани върху определена цел. За десето познаването на башината воля и покоряването на неговите заповеди е основано на надеждата. Тази надежда е земна. Десето очаква да бъде възнаградено от баща си заради покорството, което е показало. Но надеждата като елемент на вярата не е земна, а божествена.

Божествената надежда и земната надежда се различават една от друга, както се различават деня от нощта. Божествената надежда се корени в Бога и в Неговото Слово.

Знаейки Божията воля за нашия живот ние можем да му се покорим, защото имаме цялата надежда, която се корени в Него.

Авраам имаше такава надежда. „Надявајки се, без да има причина за надежда, повярва“. (Рим. 4:18).

Този стих не е противоречие, по-скоро разкрива разликата между земната и божествената надежда. Авраам нямаше земна надежда за син, тъй

като той е жена му бяха много стари, но все пак той имаше божествената надежда. Авраам знаеше чрез доверието и покорството си към Бога, че Бог е способен да извърши всичко.

Надеждата е друг ключов момент на вярата. Много християни остават вярата си на земна надежда, като гледат на положението със земни очи. Трябва да разберем, че Бог може да извърши всичко, което е обещал. Ако погледнем ежедневният си живот на вяра през Божиите очи, ще имаме божествена надежда.

Вярност

Лесно е да се доверим на Бога и да имаме ежедневен живот на вяра, когато всичко върви добре според нашите представи. Но е много по-трудно да бъдем верни на Бога, когато се изправим лице с изпитания и предизвикателства.

Като християни ние не рядко сме нетърпеливи. Когато Бог не действа според нашия план верността ни отслабва. Авраам бе известен с извънредно голямата си вярност към Бога и „...относно Божието обещание не се усъмни чрез неверие“ (Рим.4:20) Той чака повече от три десетилетия Бог да му дари син. И през това време независимо от своята и на жена му напреднала възраст, той остана верен на Бога и вярваше, че Бог ще бъде верен към него.

Верността е също ключов елемент на вярата. Нашето ежедневно ходене във вяра е именно верността. Дори когато изглежда, че животските обстоятелства ни водят в друга посока, нека останем верни на Бога, тъй като Бог е винаги верен на Своето Слово и на нас.

За да ходим успешно с вяра трябва да имаме пълноценни ежедневни взаимоотношения с Бога. Възприемем ли вярата като съсредоточаване по-скоро върху Бога, отколкото върху човека, наистина започваме да се доверяваме на Него повече, отколкото на себе си за ежедневното ходене с вяра. □

Истинският живот започва тук и днес

Един известен духовен човек скоро ни разърси, когато ни постави от амвона въпроса: „Какво точно не можете да разберете във формулировката ‘никога няма да умре’?“

Той завършва проповедта си върху 11. глава от Евангелието на Йоан с думите, които Иисус каза на Марта: „...и никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре во веки. Вярваш ли в това?“ (Йоан 11:26).

Тази проповед толкова много ни впечатли, защото старейшината посочи, че Иисус посочи на Марта нещо ново за същността на духовния живот, което християните притежават още днес. Иисус разкри на Марта: „Брат ти ще възкръсне.“

И Марта Му даде така да се каже един „традиционнен“ отговор: „Зная, че ще възкръсне във възкресението на последния ден“. Това беше възкресението на праведните и неправедните, на които им предстои празника на шатрите.

Но Иисус не спря на това място. Той направи крачка напред. Спомняте ли си?

В една толкова емоционално заредена атмосфера на фон на погребението на Лазар и всичко, което бе свързано с него, Той обясни прокламирайки направо драматично: „Аз съм възкресението и животът; който вярва в Мен, и да умре, ще живее; и никой, който е жив и вяр-

ва в Мене, няма да умре во веки. Вярваш ли в това?“

С преданост Марта даде единствения меродавен отговор: „Да, Господи, аз вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, Който има да дойде на света“ (Йоан 11:23-27)

ЖИВОТ ПОДОБЕН НА БОЖИЯ

Иисус обеща на всички, които Го следват един изпълнен живот. Колкото и да е изопачавано това послание и от „евангелието на успеха“, а и от други варианти, все още няма по-насърчително учение. Как изглежда този живот, за който Иисус говори? Този въпрос непременно води до една преднамерено пренебрегвана дискусия; понеже понятието „живот“ е една от най-великите новозаветни думи. Разбира се, в евангелието от Йоан му се отделя специално внимание.

Тук можете да прочетете какво извежда „Тълковна енциклопедичен речник на новозаветните думи“ за понятието „*zoe*“, характерната за новият завет дума за „живот“ (произхожда от „*zoologie*“): „*Zoe*“ се използва в Новият завет за живота като принцип. И така живот в абсолютния смисъл на думата; живот в неговото божествено и станало така при-

също за Отца естество; живот, който Той даде на роденият в плът Свой Син, за да го носи в Себе Си (Йоан 5:26), и който беше възвестен на целия свят (1. Йоан 1:2)... ни навежда към асоцииции като „святост“ и „справедливост“, които са непосредствено свързани с него“, И в същият източник продължава: „Иисус ... не дойде да погубва живот, но да го спасява и да му предаде огромна радост ... Понятието вечен живот ... се представя предимно в писанията на Йоан и означава нещо повече от вечност. Той описва един живот с различно качество - божествения живот ... който по своята същност надхвърля границите на мястото и времето. Йоан извежда, че този живот е налице още днес и тук. Вярващият го притежава (Йоан 3:36; 6:47)... като по своята същност представлява божествен подарък.“

Или това становище на Робърт Морей: „Още една често допускана грешка се състои в това, че ‘вечния живот’ се категоризира само до ‘вечното съществуване след възкръсненето’ ... (Не,) то ... означава безгранично качество на жи-

вот, на което праведния може да се наслаждава както тук и сега, така и през живота си след смъртта. Отнася се към живота в абсолютната му пълнота, както се проявява в радост и мир ... В момента на (духовно) новорождението благословения от Господа придобива понастоящем вечен живот (Йоан 3:15-16, 36; 5:24; 6:47, 54; 10:28). И с това не се има предвид вечен по времетраене живот, но опитването на безкрайен живот в цялата му пълнота, т.е. живот в пълна задоволеност и радост. Вярващия получава възможността да предвкуси този живот, който го очаква след възкръсването“ (*Death and the Afterlife - Смърт и живот след смъртта*).

Супер! Колко значителни мисли, на които ще се върнем малко по-късно. От тези думи обаче става ясно, че при покаянието си християните правят крачка напред в една нова реалност. Те се предвиждат от едно видимо към едно невидимо царство - Божието. Преминават от смърт към живот - живот, който никога не може да им бъде отнет. Те още сега са предприели тази крачка във вечното царство, както е и записано в Колосяни 1:12-13: „...като благодарите на Отца, Който ни удостои да участвуем в наследството на светиите в светлината, Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син“. Със смели думи Робърт Морей заявява: „Живота, който се отрежда на вярващия в момента на новорождението му, трябва да се разглежда катоечно траен. Ако вярващия има живи отношения с Христос, то дори смъртта не може да го отдели от общението му с Бога.“

Това е представено още поизразително в Римл. 8:38-39: „Понеже съм уверен, че ни-

то смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито настоящи, нито бъдещи неща, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отльчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ.“

ИЗБИСТРИНЕ НА НЕЯСНАТА КАРТИНА

Животът, който водим тук и сега в Исус, може вероятно да се обясни най-добре на фона на това как вярващите гледаха на смъртта в старозаветно време. Свещениците и стареите на Стария завет имаха недоверчиво и обезпокояващо отношение спрямо смъртта.

Старозаветното понятие *sheol* е по значение много близко до гръцкото *hades*. В *sheol* се е виждало един голям подземен ад или яма - местопребиваването на мъртвите. И така изгледите за това място не са били толкова привлекателни. Това е накарало и Йов да извика: „И остави ме да си отдъхна малко преди да отида оттам няма да се върна, в тъмната земя и в смъртната сянка, - земя мрачна като самата тъмнина, земя на мрачна сянка и без никакъв ред, где виделото е като тъмнина...“ (Йов 10:20-22). Мъртвите не могат да разговарят с Бога. Поради това в Псалмите се казва:

„Мъртвите не хвалят Господа, нито ония, които слизат в мястото на мълчанието; но ние ще благославяме Господа от сега и до века.“ (Псалом 115:17-18). Така

изпълнените с Божия Дух автори на Стария завет говореха за смъртта под формата на въпрос: „Ако умре човек, ще оживее ли?“ (Йов 14:14). Или изразяваха бегла надежда: „Или умрелите ... ще станат и ще Те хвалят?“ (Псалом 88:10).

Представената картина в Новият завет далеч превъзхожда тази от Стария. Това, което беше преди една меланхолична сигурност, т.е. почти отчаяно оплакване, се превръща сега в уверена сигурност. И има добра причина за това! С Евангелието Исус внесе живот и не-преходност (2. Тим 1:10). Исус е Бог както на мъртвите, така и на живите: „... за Него всички са живи“ (Лука 20:38). Обърнете внимание и на изведеното в Евреи 2:14-15: „И така, понеже децата участваха в плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, т.е. дявола, и да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство. Защото наистина Той не помогна на ангелите, а помогна на Авраамовото потомство“. Новозаветната победа на живота над смъртта е описана по прекрасен начин в Откровение 14:13: „Блажени мъртвите, които отсега умират в Господа. Да! - казва Духът - за да си починат от трудовете си; защото делата им ги следват.“

ДВА РАЗЛИЧНИ СВЯТА

Не страх отсам, а единствено очакването за преминаването от едно състояние на съществуване в друго. И всичко това въз основа на присъщия за Христа вечен живот; вечен живот, който Той ни подари още при покаянието ни - наричано от мнозина новорождение. В Йоан 3:36 е записано: „Който вярва в Сина, има вечен живот; а който не вярва в Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него.“ А в Йоан 5:24 се казва: „Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Мене е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт в живот.“

„... има вечен живот“ е записано в старогръцкия текст в изявително наклонение в сегашно време; т.е. става дума за действие, което се развива в настоящето, в момента в който четете думите. Това означава, че още сега Вие имате вечен живот. „... е преминал...“ е записано в гръцкия текст в изявително наклонение в минало време, т.е. обозначава вече завършено действие - т.е. Вие вече сте преминали от тъмното царство на свeta към живот. Ние като християни имаме вечен живот!

Каква надежда! Каква увереност! Колко удивително чудо, което представя тук новозаветната действителност над подготовките въпроси на Стария завет!

И тази добра вест продължава: „Истина, истина ви казвам, който вярва в Мен, има вечен живот... Който яде Моята пълт и пие Моята кръв, има вечен живот; и Аз ще го възкреся в последния ден.“ (Йоан 6:47, 54). Тези думи почти надхвър-

лят казаното дотук: „И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат и никой няма да ги грабне от ръката ми.“ (Йоан 10:28).

При покаянието ни се отрежда нещо неразрушимо и неподправено. Поради това съставителите на Новият завет казват, че християните се причиняват към една нова ера, ерата на Божието царство. Нещо по-добро не може да ни се случи. Прочетете Ефесяни 2:1-6, където се противопоставят по завладяващ начин живот и смърт: „И съживи вас, които бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на този свят, според князя на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството; между които и ние всички сме живели някога в нашите пълтски страсти, като сме изпълнявали волята на пътта и на помислите и по естество сме били деца на гнева, както и другите. Бог обаче, Който е богат на милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, въпреки че бяхме мъртви в престъпленията си, съживи ни заедно с Христос - по благодат сте спасени - и като ни съвъзкреси, сложи ни да седим заедно с Него в небесни места в Христос Иисус.“ Християните надникват още днес във вечността. Даденият им подарък още при новорождението им дава двойно право за оставане, въпреки че най-голямо значение заслужава подареното ни от присъщото за Святия Дух привързване към небесното царство. Това изказване прави Колосяни 3:2-4 толкова изразително: „Мислете за горното, а не за земното; защото умряхте и животът ви е скрит с Христос в Бога. Когато Христос, нашият живот, се яви, тогава и

вие ще се явите с Него в слава.“

Ние като християни живеем в два различни свята. Неразрушимия дух, даденият ни дух на живот е създал един нов човек в нас, „вътрешният човек“, както го нарича Павел, който се стреми към непреходния си дом, един живот с вечна трайност при Христа и Бога. Този копнеж се задоволява при възкресението, когато духовното вечно Аз ще приеме вечния образ тук и сега в създадения в нас нов човек.

Тъй като с първото идване на Христос Неговото царство беше започнало, то вярващия опитва още в настоящето от вечния живот. Тъй като вечен живот означава ‘живот на идния век’, това понятие включва не само непреходността на живота, но и едно определено качество на живота, което е резултат от отношенията с Христа (Римл. 6:23, Йоан 17:3). С това съвършения живот в Божието царство се намира в усъвършенстването на живота в Христа, какъвто го опитваме тук и сега. Въпреки че смъртта представлява прекъсването между този и следващия живот, то вечния живот осигурява по-нататъшното съществуване на вързката с Христа след смъртта.

Повечето християнски учители осъзнават това. Онова, което пророците и праотците на Стария завет виждаха само бегло и неясно, същото ние виждаме съвсем ясно. И защо да не? „Който има Сина, има този живот; който няма Божия Син, няма този живот.“ (1. Йоан 5:12). Евангелието изведе на дневна светлина този реален, вечен живот, това неразрушимо съществуване. Това означава, че благата вест е в действителност истинска и действителна. □

Един урок на тема изкушение

**„И веднага Духът Го закара в пустинята. И беше в пустинята четиридесет дена, изкушаван от Сатана, и беше със зверовете, а ангелите му служеха.“
(Марк 1:12-13)**

В Америка има една много широко разпространена лепенка: „Мога да устоя на всичко, само не и на изкушението!“ Смешно е, но много чест в анекдотите има и малко истина. Като християни знаем, че трябва да се противопоставяме на всяко изкушение да извършваме грехове, противозаконни или разрушителни дела, но забелязваме, че въпреки борбата си, губим. Това не е само неприятно, но може да бъде и много потискащо. Може дори да ни доведе до пълно отчаяние и да си задаваме въпросите дали Бог наистина ни обича и се интересува от нас.

Нещо повече от модел на ролите

Две неща ни поучават, че Христос беше изкушаван по същия начин като нас (Евреи 4:15). Първото е, че Иисус успя да преодолее всяко изкушение и поради това трябва да следваме примера му и трябва да положим всички усилия, да се справим по подобен начин с изкушенията. Но тук има и нещо по-съществено. Ако Иисус беше само един голям модел на ролите, който просто да спазваме, тогава нямаше да имаме никаква надежда. Следването на Иисуса щеше да е само една от многото „световни“ религии - система изградена от човека, посредством която да се справим с погрешното държание и конфликтите на съвестта.

Второто е - насаждите за изкушението от Библията ни поучават, че Иисус е устоял на всяко изкушение вместо нас, като един от нас, като наш представител пред Бога. Вижте акцента в Евреи 4: Първо Иисус е представен като Първосвещеник (ст. 14). Задачата на първосвещеника е да посредничи между човека и Бога. Той принася жертвите и действа като посредник между грешните хора и Бога.

Евангелието: не една от многото религии

Евангелието ни казва, че истинския Първосвещеник е сам Бог, втората личност на Триединния Бог - личността, която стана Иисус Христос. Той умря възкръсна от мъртвите в слава и днес

е на небесния трон като човек и Божий Син, който създава мир между грешния човек и Бога.

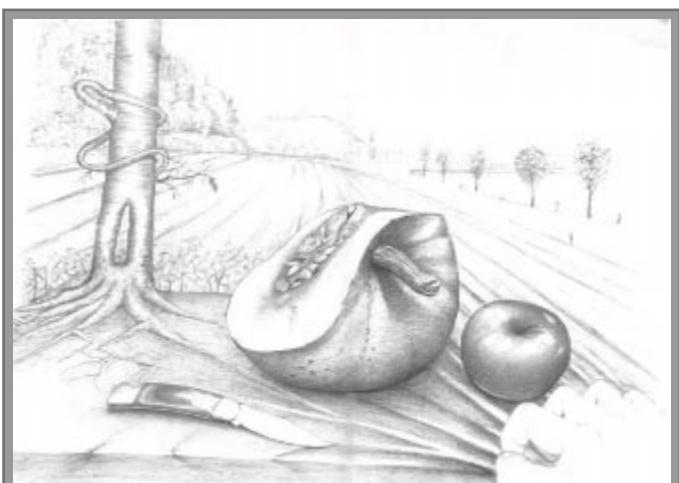
Иисус не съгреши нико веднъж; Той пое върху Си греховете на човечеството. Той не можеше обаче да предотврати хората да вършат грехове. В негово лице греха беше победен. В Христос Бог унищожи и греха - нашият грях. Това не е религия, това е Евангелието.

Поради тази причина в Евреи 4 се говори за Първосвещеник, който може да съчувства на слабостта ни. Той страда за и с нас и победи за нас греха. Поради това можем уверено да престъпим към трона на милостта, за да получим милосърдие и благост във време, в което се нуждаем от помощ.

И в Евреи 2:17-18 се подчертава това съществено състояние на състрадание, понеже Иисус стана човек като всеки един от нас и еновременно с това верен Първосвещеник пред Бога. Той може да помогне да онези, които биват изкушани, защото Той самият беше изкушаван. С какво им помага? С помирителната жертва (с която се възстановява общението с Бога), с милостта (Той Ви проща) и е верен (Той проща отново и отново).

Доверие в Него

Как да получим тази милост и благодат? Евреи 3: „Внимавайте, братя, да не би да има в някого

от Вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живота Бог. Но се увещавайте един друг Всеки ден, докато е още „днес“, за да не би някой от Вас да се закорави чрез измамата на греха.“ (стих 12-13). Как ни заблуждава греха? Той например ни шепне: „Ето, този път Бог със сигурност няма да ти прости. Направи прекалено много неща, приятелю, играта свърши. И неговата милост има граници, знаеш ли, и Той я проявява само към онези, които са изчистили взаимоотношенията си с Бога и ги запазят такива - а не на такива като теб, непоправими грешници.“

Нека прочетем формулировката от 14 стих: „Зашпото ние сме участници в Христос, ако удържим твърдо докрай първоначалната си увереност“. Т.е.: Довери Му се! Довери се на това, че Той ще изпълни онова, което ти е обещал. Довери се на това, че Той ще ти даде любовта, която ти е обещал. Довери се на това, че Той е Създателя и Спасителя на цялото творение.

Как можете да откажете от подобно спасение? Така, както бихте се отказали от милиони тежко наследство, ако Банката Ви съобщи, че то е прехвърлено по сметката Ви, а Вие просто не вярвате на съобщението на Банката и никога не отидете да изтеглите сумата - невереие.

Добрата Вест

Евангелието е наистина добра Вест! Проблемът е само, че за мнозина от нас тя изглежда прекалено добра, за да е истинска. Ние искаме поне един малък списък със заповеди и забрани, за да можем да различаваме плевелите от зърното. Но Бог не ни е дал такъв списък. Той ни даде Себе Си. В Христа имаме всичко, което ни е необходимо за спасението. Той ни спасява, а не нашите молитви в името на статията на Дева Мария, паленето на големи свещи, пеенето на духовни химни и други такива религиозни неща. Ние не заслужаваме спасението, защото сме успели да Го убедим в това; ние заслужаваме спасение, защото Той ни смята за такива и ни е спасил.

Ние се стремим да живеем в любов и да вършим добри дела, защото Христос ни е подарил едно ново сърце и ново съзнание, а не защото с усърдното си изследване сме стигнали до заключението, че това ще е билетът ни към спасението. И дори тогава ние се изкушаваме, повече отколкото ни се иска. Но колкото и пъти да се препъваме: Христос е Този, Който ни спасява. Кой ще ни обвини? Павел каза: никой, защото „...нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отълчи от Божията любов, която е в Христос Иисус, нашия Господ.“ (Римл. 8:39).

Защо тогава сами да се обвиняваме? С подоб-

ни самообвинения можете само да поклоняме доверието си, че Иисус Ви проща и дарява милост, когато Ви се е открил.

От любов към нас

Да се върнем към изкушението. Първо „Духа го отвеже в пустинята“. Това ни напомня, че Отец, Син и Свети Дух са ЕДИН Бог, с ЕДНО намерение за нас, а това е спасението на цялото творение. Защо в пустинята? Защото е пустата родина на гущери, змии, скорпиони, бодливи растения и пр. Тя е олицетворение на света на греха, света на дявола, света на лъжите, света на измамата и на смъртта.

След 40 дни пост в пустинята тялото на Иисус беше ужасно изтощено, и въпреки това Той не допусна да Го улучат оръжията на сатана: задоволяване на телесния глад („заповядай на тези камъни да станат хлябове“), власт, богатство и влияние („показва Му всичките царства на света и тяхната слава“), суетно високомерие („Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: - 'Ще заповядам на ангелите Си за Тебе: и на ръцете Те дигат. Да не би да удариш о камък ногата Си'“).

След като приключи изпитанието, ангели Му прислужваха. Той ядеше от храна изпратена Му от Бога, а не предложената от дявола. И всичко това беше само първата крачка по дългия Му път към Ерусалим, където щеше да бъде осъден, разпънат на кръст и погребан, за да възкръсне в слава - за всички нас.

Може ли да искаме нещо повече? Именно този Бог, за Който се опасяваме, че не ни обича, че Му е писало вече от нас, че няма вече да ни прости, Той е този Бог, Който от любов към нас изпрати Сина Си, не за да проклине света, а да го спаси (Йоан 3:16-17).

Да съберем кураж

В Христос Бог извърши това, което ние никога не можем да извършим за себе си. Той погреши върху Си, прости ни, помири ни и ни направи нови създания в Христа - спаси и освети тялото, духът и душата ни. Въпреки, че не можем да видим в какво ни е преобразил в Христа, ние можем да Му се доверим, че ще станем подобни Нему (1. Йоан 3:2). Поради това можем да съберем кураж за опитите си. Христос е с нас; привлича ни към Себе си и ни отдалечава от греха; ако и след това съгрешим, имаме ходатай пред Оца, Иисус Христос, който е праведен, Който не ни е дал само пример, но и изкупи греховете на целия свят (1. Йоан 2:1-2).

Доверете Му се. Той го направи за Вас! □

Божията усмишка

Стийв Браун

Истинският християнин трябва много да се радва.

Да, християните са единствените хора на света, които имат наистина за какво да се радват - понеже пръв се зарадва Бог.

А Неговата радост е заразна.

Нещо липсва в Христовото семейство: усмишката, която произхожда от свободата, която Христос ни подарява - радостта от благата Вест, която е „радостна“, а не „тъжна“ Вест. Когато Иисус доиде при нас хората, се случи нещо ново. Нещо толкова революционно, че повечето от хората почти щяха да го подминат; понеже те не бяха подгответи за него.

Заразният Божий смях

Бог се смееше - не като циник, съдия, подигравател, но със свободен, заразен и радостен смях на висш Господар на космоса. Не сме очаквали, че Бог ще се смее така. Очаквахме един разярен Бог, понеже знаем, че има огромно основание да е разярен. Смятахме, че Той ще въведе справедливост в несправедливието ни със закон, понеже знаехме, че Той е справедлив Бог. Смятах-

ме, че ще ни заличи в порока на греховете ни и ще започне всичко от начало. Очаквахме мълнии, Божият гняв, разтърсвания и ужасно изявяване на Божията мощ. Бихме го разбрали.

Но смях? Никой не разчиташе на усмишката - свободна, нежна, приемаща, обичаща усмишката. Това е и същността на изването на Господа в плът на земята и живота му тук като човек, и ако ние не го проповядваме като талко, то не сме схванали същността.

През всички векове мъже и жени са поглеждали към небето и са се питали: Има ли Бог? Ако има Бог, какъв ли е? Грижа ли Го е за нас? Дали е някакво чудовище? Какво иска от нас? Дали някога ще ни се открие? Радва ли се на страданията ни? Къде е? Защо не ни казва какво иска?

А след това Божията усмишка: „В начало беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То в начало беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него беше животът и животът беше светлината на човечеството. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я схвана... И Словото стана плът и живя между нас; и видяхме славата

Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.“ (Йоан 1:1-5, 14).

Малко по малко схващаме смисъла на изването Mu в плът на земята. Той искаше да ни каже: „Всичко сте разбрали погрешно!“ Защо беше толкова ядосан на фарисеите и книжниците? Защото, казано на обикновен език, Той положи огромни усилия да ги запознае с една много добра Вест за прощение, приемане и свобода. Те отхвърляха тази Вест. Отново и отново.

Истинският християнин трябва много да се радва. Да, християните са единствените хора на света, които действително имат за какво да се радват - понеже първи се усмихна Бог. А Неговият смях е заразителен. Един от сигурните признания, че Бог е с народа си, е радостта на народа Mu. Нека Ви покажа защо:

Радост от прощението

По начало: смеха и прощението са свързани едно с друго.

Иисус умря за греховете ни на кръста. Като наш заместник, като Божия жертвa, Той понесе наказанието ни върху себе си, „...но Той, като принесе една

жертва за греховете, седна зачинаги отсясно на Бога; и отмогава насам чака, докато враговете Му се положат за Него-во подножие. Защото с един принос Той е усъвършенствал зачинаги онези, които се освещават" (Евреи 10:12-14).

Какво означава това? Това означава, че сте съусъвършенствани, съосветени и никой не води на отчет прегрешенията Ви.

Отидете при Отец и изповядайте греха си. Ще чуете това, което е казал Вече на мнозина: „Дете, не знаеш ли, че Вече съм ти простил?“ И имайте предвид, че радостта, която чувате е на Божият народ, на когото Вече е било простено.

Радост за мотивация

Може и да не ми вярвате, но искрено в сърцето си желая да бъда добър и верен християнин. Вероятно и Вие го желаете. След много години като библей-

ски учител аз установих, че проблемът в църквата не е, че хората не желаят да са добри, но че го желаят и не успяват да се справят.

Когато говоря за свобода и милост, и че Бог е премахнал проклятието на закона, ми се казва че навлизам в несигурни води. Казват ми: „Стийв, като говориш така, накрая всеки християнин ще си прави каквото иска.“ Добре. Въпреки това твърдя, че повечето християни гори да правят каквото иска, те действат по християнски. Никога не съм чул някой християнин да казва: „Тъй като сега Вече всичко ми е простено, най-после мога да съм толкова лош, колкото си иска.“

Изказването на Августин „Обичай и прави каквото искаш“ се доближава много до Божията тайна за водене на християнски живот. С опасност да наруша думите на Августин аз казвам: „Остави Бог да те оби-

ча дълбоко и всеобхватно и тогава прави каквото искаш.“

Проблемът не е в това, какво искаме. Тъй като Той ни обича толкова много и силно, по принцип християните желаем да живеем Нему угодно. Проблемът е в това, че много често се проваляме. Това лошо ли е?

Не. Това е добро! Иисус казва: „Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се насятят.“ (Матей 5:6).

Нека назова един принцип: Перспективата за една обещана реалност е достатъчно основание да се раздадем на тази реалност. Иисус обещава, че ако Вие сте гладни и жадни за добрина, то в някой момент ще станете добри. Защото го е обещал и понеже Той изпълнява всички Свои обещания. Вие можете да се раздадете, като че сте Вече добри. Когато някой знае, че ще получи нещо, той се радва все едно Вече го е получил.

Евангелските християни обсъждат въпроса, как можем да се уверим в спасението си. Някои казват, че единственият начин да сме сигурни в спасението си е последователното и безупречно послушание. Който е покорен щял да знае, че принадлежи към Христа. (Злиите езици наричат това „спасение чрез дела“). Други казват, че можем да се опрем на обещанието, което е дал Иисус, че сме спасени; според логиката: „Приел съм дара спасение, когато ми беше предложен, а Бог не лъже. Поради това спасението ми е сигурно.“ (злиите езици наричат това „вяра light“).

Други изказват: Не можем да знаем дали сме спасени - можем само да се надяваме и усърдно да се стараем. Накрая Бог ще ни каже дали сме спасени или не. (Злиите езици наричат това „спасение от типа обича ме - не ме обича“)

С цялата си скромност бих искал да прекратя този спор. Можем да се уверим в спасението си посредством въпросите и самопроверката дали желаем да бъдем покорни на Бога. Нека подчертая: Не казвам, че трябва да бъдем сто процента и безупречно покорни, защото не сме способни на това - а трябва да имаме желанието да бъдем такива. Ако искаме послушанието, то имаме спасение. Записано е: „Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, Какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист.“ (1. Йоан 3:2-3). Разбирайте ли думите на Йоан? Гаранцията за спасението ни не е още сега да сме като Иисус, но

да имаме надеждата да бъдем като Иисус в небето. Ако Йоан ни дава обещанието, че един ден ще бъдем като Иисус (т.е. покорни), то желанието ни, това обещание да се изпълни, е не само гаранция за спасението ни, но едновременно и мотивация, която води до изпълнение.

Радостта, която чуваме, е радостта на онези, които са мотивирани да вършат добро. Понеже вижте: както храната е предпоставка за глада и вода за жаждата, така и копнежът за добрина има за предпоставка наличието на добрина.

Радост от успех

Успехът и радостта са също тясно свързани. Изпитвали ли сте някога през християнския си живот, че сте давали най-доброто от себе си, че сте се старали според възможностите на силите си, а след това сте се проваляли? Искали сте положителното, но сте потъвали все повече в негативното и не сте знаели как да се измъкнете от тази ситуация. Може би сте се замислили дали да не захвърлите всичко. Казвали сте си: „И без това никога няма да успея. Може и да не съм никакъв християнин.“

Правилата и предписанията са начини на самана, с които той напомня на християните, че са се проваляли. И нещо повече: правилата и предписанията са причината, поради която се проваляте.

Нека Ви издам една прекрасна тайна: Когато човек не се стреми към успех, той няма и да го постигне. С други думи: успехът е винаги допълнителен ефект на друго нещо. Този принцип може да се прилага и по отношение на желанията в живо-

та, но искам да изложа това в примера на свободата.

Святостта и справедливостта са желания на всеки християнин. Много християни казват: „Аз ще се спася и ще стана праведен, дори и да си строша главата.“ И в действителност образно казано мнозина си трошат главата. Но, това е и другия аспект: спасението и праведността им е вече издействана от Христос. Когато се изправите пред Отец, Той Ви вижда спасени и праведни поради кръвта на Сина Си. Вие сте оправдани пред Бога чрез кръстта.

Това е един смразяващ и сериозен факт; не е необходимо „насила“ да се спасявате и оправдавате. Сега имате свободата да се проваляте; и по-важно е, че имате свободата да Го обучате и да се оставите да бъдете обучани от Него. Вие въстъпвате в една връзка, не като тази между затворник и неговия надзирател, но като между дете и баща. Ако сте усетили вече сладостта от тази връзка, то се случва нещо прекрасно: Ще разберете, че спасението и праведността ще дойдат от само себе си. Почти неосезаемо ще се намерите в процес, който Ви прави все по-святы и праведни. Това е посланието. Послушанието не води до свобода. Свободата води до послушание. Този, който чете това в обратен ред губи първо свободата си, а след това и послушанието.

Свободата е същността. Не става дума за някаква система - става въпрос за личността Иисус, който казва: „**И така, ако Синът Ви освободи, ще бъдете наистина свободни.**“

(Йоан 8:36).

Защото, който е бил призован
в Господа като роб,
е свободен човек на Господа;
така и който е бил призован
като свободен човек,
е роб на Христа

1. Коринтяни 7:22

Не работете само пред очи
като човекоугодници, но като Христови слуги
изпълнявайте от душа Божията воля;

И слугувайте с добра воля
като на Господа,
а не на човеци;

Понеже знаете, че всеки слуга или свободен,
ще получи от Господа
същото добро каквото върши.

Ефесяни 6:6-8